

THE ACHE ROCK BAND OFFICIAL WEBSITE, DENMARK - 2004

PER WIUM's EGEN HISTORIE

Da jeg var 10 år gammel, skyllede Beatles-feberen ind over Danmark. Det var i 1964 - året hvor Beatles rent faktisk spillede i Danmark - og hvor de udsendte bl.a. pladerne "A Hard Days Night" og "Beatles for Sale".

Jeg begyndte at "gå til spil" - hos klaverlærer Asta Guld i Århus. Det var nemlig dér, jeg voksede op.

Da jeg var ca. 12 fik jeg min første guitar - en halvakustisk Hoyer. Lidt hård og meget båndfalsk, men alligevel en indgang til et univers, som fascinerede mig dybt. Og på børneværelset i det nordlige Århus sad jeg så og lyttede Claptons og Hendrix' temaer af. Det var nemlig i det magiske år 1966.

Et par år senere optrådte jeg offentligt for første gang. Vi var pauseband til en stor sportsfest i Vejlbys Skoles aula - men vi var "konger".

FOXY INVITATION héd vi (med klar adresse til Hendrix). Flemming Madsen på bas, Steffen Elmoose på trommer - og mig selv på guitar og vokal. Det var kopi-numre. "Sunshine of Your Love", "Spoonfull", "Oppe i træet", "Interstellar Overdrive", "I'm So Glad" ...

Da jeg var 15 år, flyttede familien til Sjælland (Hillerød). Det gav helt nye koncertmuligheder - og allerede kort efter flytningen så jeg Blind Faith i KB-Hallen. Det var juni 1969, supergrupperne florerede. Jeg kom rimelig hurtigt i kontakt med andre fyre med musikinteresse - og jeg kom med i en trio, der huserede i Tulstrup (flække nord for Hillerød). Trioen bestod af Bo Clausen på bas og vokal, Erik Nielsen (ex-MC-rocker) på trommer og mig selv på guitar. Nu en Gibson Les Paul Custom fra 1957.

Et af de første jobs var på Tulstrup Marked.

Næste step var mødet med guitaristen Lars Bech-Jessen, bassisten Karsten Madsen og trommeslageren Mikael Petersen. Vi fire dannede gruppen CALM - det første sådan rigtige band, jeg spillede i. Vi øvede en hel masse - og spillede efterhånden også jobs. Vi var sågar på "turne" til Jylland - med jobs i Holstebro og Århus. Calm spillede en blanding af kopi-numre (især Steely Dan) og egne kompositioner. I Calm spillede jeg lead-guitar - men også keyboards, hvilket på det tidspunkt ville sige et Farfisa-orgel og i løbet af kort tid også et el-klaver.

Igennem en manager for Calm og hans kendskab til pladeselskabsmanden Michael Krogsgaard (Hookfarm) fik jeg kontakt til sangskriveren C.V. Jørgensen. C.V. var rigtig musiker og kunstner. Han havde lavet en plade - "En stynet strejfer" - og var nu igang med at forberede den næste LP.

Han havde brudt med et par af musikerne fra den første LP - og her indtraf min store chance!

Jeg mødte til et par prøver i "bondebyen" i Lyngby, hvor Carsten (C.V.) boede. Det var i forsommeren 1975 - jeg var 21 - og det var en stor oplevelse. Carsten spillede akustisk guitar og sang, Erik Falch spillede bas - og ved trommerne sad en fyr, som jeg kom til at spille med i mange, mange år frem. Og som blev een af mine allerbedste venner - stadig dén dag i dag: Gert Smedegård.

Vi indspillede i "Verners Studie" det meste af sommeren - med guitar-helten Nils Henriksen som producer. Resultatet var LP'en "T-shirts, terylenebukser og gummisko". Jeg véd, at den i dag er en kult-plade. Jeg har aldrig helt forstået hvorfor.

Samme efterår startede vi med at turnere. Dog uden Gert, som var kommet med i gruppen Ache! I stedet hyrede vi Mick Moloney. Det sjove ved ham var, at han havde spillet trommer i Red Squares, det første band nogensinde jeg havde set live - på "Boom" i Århus i 1967 ...

I sensommeren 1976 blev jeg kontaktet af Finn Olafsson, guitarist i ACHE. Og bandets leder. Pladsen ved orglet var blevet ledig, fordi Peter Mellin havde forladt gruppen. Da der samtidig var sket dét, at C.V. Jørgensen-bandet havde brudt med hovedpersonen, var sagen klar. Jeg blev keyboard-spiller i Ache. Instrumentmæssigt betød det at jeg investerede i Hammond orgel og Leslie-højttaler - og genremæssigt kom jeg nu for alvor ind i en musik, jeg helt og aldeles kunne identificere mig med.

Ache spillede den "symfoniske rock" - og lå i en klar forlængelse af bands som Procul Harum og Nice. Jeg spillede i Ache i fire intense år - med indspilninger og masser af jobs. I Ache begyndte jeg for alvor at komponere, jeg skrev sågar tekster uden dog at være særlig stolt af dem, dengang ... og nu. Men på 1980-turneerne var materialet i høj grad mine kompositioner. Sangene som "Breakaway", "Jump up the Floor", "Alike a Movie", "Joanne" og "Easy Goes the Fantasy".

For mig var det absolutte musikalske højdepunkt afslutningsturneen i efteråret 1980. Her var band'et virkelig fedt og sammenspillet. Line-up var: Johnnie Gellett, vokal og percussion - Gert Smedegaard, trommer - Torsten Olafsson, bas - Finn Olafsson, guitar - og mig selv på Hammond, Wurlitzer-ala-Supertramp-klaver og Roland-synthesizers. Desuden sang jeg alle 2. stemmer. Ache gendannedes kort i 1985. (se under topmenuen "1984-85").

Få dage efter afslutningskoncerten i Saltlageret 27. september 1980 begyndte jeg at øve med Lotte Rømer, der skulle indspille sin anden LP. Og på turne. Det var helt anderledes end Ache. Men for mig var det sjovt at spille med en kvinde (for første gang) - og Lottes kompositioner var spændende. Og det var en fryd at spille med Ivan Horn og Lottes bror Ole Rømer. Som senere blev afløst af Peter Schiøtz. Vi spillede enormt meget - og det varede i tre år, så opløste Lotte band'et.

Parallelt med Ache og LRB havde jeg et helt andet musikalsk projekt kørende: THORSTEIN THOMSEN / PER WIUM DUO. Udgangspunktet var en akustisk, sådan lidt folkemusik-agtig duo med Thorsteins materiale. Men både Thorstein og jeg var musikalsk nysgerrige og altid på jagt efter at udfordre os selv. Så fra tid til anden udvidede vi duo'en til en trio eller kvartet. Her var Peter Hansen, bas, og førortalte Gert Smedegaard vores fantastiske partnere!

Vi spillede alt, alt, ALT ...! Niels Viggo Bentzon, Neil Sedaka, McCartney, Carl Nielsen - og så selvfølgelig især Thorsteins sange! Og vi optrådte overalt - fra intime koncerter for det danske mindretal i Sydslesvig over gymnasie-fællestimer til Roskilde Festivalen! Vi stoppede brat i 1986, fordi Thorstein fik hals-kathar.

Årene i Ache bragte mig også tæt på bassisten og sangskriveren Steen Toft Andersen. På hans

præsentation (kun et par klik herfra: på siden „ACHE 1975-78“) kan du læse om indspilningerne af ”Bag murene”.

Jeg kan kun tilslutte mig begejstringen for denne super-kreative periode.

Jeg havde meget kontakt med Finn Olafsson igennem 80'erne - og var med på nogle af hans projekter. Således hans egne solo-plader og således også PIA RAUGs andet album ”Saga”. På denne plade lavede vi en lille perle, som Pia og jeg stadig kan tale om, den drømmende ”Blå dage”.

I midten af 80'ene spillede jeg i en lang række bands: Doraz/Peter Viskinde Band, Horn I/S (Ivan Horns fremragende band), Lei Moe Band, Jakob Groth Band, Henrik Strube Band, Andrew John & Lissa Band. I 1984/85 kunne jeg spille og synge mig gennem 9 forskellige sætlistes uden eet stykke papir i nærheden (... ja, undskyld ...!)

Men disse år forløste ikke rigtig trangen til at komme ud med mit eget materiale. Mine sange lå efterhånden langt nede i skuffen af ikke-indfrie drømme - og da jeg havde materiale til mindst én LP, tog jeg konsekvensen: Jeg lavede et solo-album: ”Ind i det blå”.

De natlige studietimer i Sweet Silence Studios sammen med superproduceren Stig Kreutzfeldt var noget af det lykkeligste i mit liv med musikken. Og selv om ”Blå” aldrig kom på hitlisterne (eller i nærheden, for den sags skyld ...), så var det en stor tilfredsstillelse for mig at lave pladen.

Pladen rummede materiale, jeg havde skrevet fra 1977 til 1986 - bl.a. en ny version af en Ache-klassiker, ”Vinduer mod regn”. Allergladest var jeg for den næsten collage-agtige ”Nefertite” med reallyde, stort anlagte temaer - og en mini-moog-solo, jeg dén dag i dag er pavestolt over (... undskyld igen ...)

Da jeg var 36, var det slut! Ikke fordi jeg egentlig havde taget en særlig beslutning om at holde op. Men tilbudene ophørte med at vælte ind - og jeg holdt selv op med at tage initiativer. Jeg havde haft over 15 herlige år med rockmusikken. Men jeg havde på sin vis også fået nok - og var mæt. Jeg blev fastansat på DR, havde efterhånden fået tre børn. Og mit liv tog en ny, spændende drejning.

I løbet af 90'erne vendte jeg et par gange tilbage til keyboards'ne - ved en kort re-union-koncert med Lotte Rømer Band - og ved koncerter og indspilninger med Ida Klemann.

Og i sommeren 2003 sad jeg så pludselig ved Hammond orglet og spillede på ”De skæve drømme” med Ache. Se, dét var en stor oplevelse for mig!

Per Wium - September 2003/Marts 2004

Addendum:

Mine største koncertoplevelser indenfor rockmusikken

Jimi Hendrix i KB-Hallen sept. 1970 - fordi jeg nåede det ...

Mahavishnu Orchestra feat. **Carlos Santana** i Hilversum, Holland sommeren 1974 - fordi McLaughlin og Santana spillede direkte fra gud ...

Culpepers Orchard i Klub Tatuba januar 1975 - fordi de var det bedste, der nogensinde skete dansk rock ...

Frank Zappa i Falkoner i foråret 1987 - fordi „Sheik Yerbouity“-bandet var een af hans sejeste nogensinde ...

Zawinul Syndicate i Copenhagen Jazzhouse i 1999 - fordi han er unik (og mit forbillede på key) ...

Paul McCartney i Hamburg maj 2003 - fordi han er det nulevende menneske, der har haft den største musikalske betydning for mig.

Per Wium

September 2003/Marts 2004

Copyright © 2003-2004 by Per Wium c/o Olafssongs, Denmark